

LA FORMIGA RIGA

Noriko Asai Cuadros
Nira Miñano Ramos

Des del projecte **CAP INFANT SENSE CONTE** fomentem l'ús de la llengua catalana, l'hàbit lector i la creativitat dels infants. Des de l'any 2014, continuem i fem créixer aquesta iniciativa educativa, cultural i social que pretén que, des de petits, sapiguem apreciar el valor i el gust per la lectura, ja que són molts els beneficis de llegir: ajuda a enriquir el vocabulari, a millorar la comprensió lectora, la concentració, les habilitats lingüístiques, l'èxit escolar, etc. Llegir ens ajuda a créixer, a descobrir, a viatjar, a reflexionar, a pensar, a ser lliures...

Aquest conte va ser el guanyador dels **Premis Crea Contes**, organitzats per la **Fundació Espavila** i el **projecte CAP INFANT SENSE CONTE**, amb l'objectiu de fomentar la creativitat, el talent, l'ús i la comprensió de la llengua catalana i donar visibilitat al talent creador i literari de les persones.

Els contes ofereixen un munt de possibilitats de cara al desenvolupament dels infants i són una important eina per enfortir la seva imaginació. Fomentar l'hàbit lector ofereix als infants, i a tothom en general, les eines necessàries per adquirir habilitats de reflexió, anàlisi o esforç que li serviran al llarg de la seva vida i que beneficiaran la societat de manera directa o indirecta.

La lectura ens dona la llibertat de pensar i de somiar en un món millor; és una eina poderosa per al benestar mental, emocional i social de les persones; ens ajuda a continuar aprenent i creixent en cada etapa de la vida.

Les il·lustracions no estan pintades perquè cadascú pugui personalitzar-les amb els colors que més li agradin, segons la seva creativitat i imaginació.

Des de la web www.capinfantsenseconte.org es poden descarregar els diferents contes que hem publicat.

© Noriko Asai Cuadros
© Nira Miñano Ramos

1a edició: Maig del 2025
Tirada: 5.000 exemplars

Impressió i maquetació: iGràfic · www.igrafic.com

Text: Noriko Asai Cuadros
Il·lustradora: Nira Miñano Ramos
Coordinador de l'edició: Antoni Argent Ballús (info@capinfantsenseconte.org)
Correcció ortotipogràfica i d'estil: Berta Rubio Faus i Núria Masdeu Martínez

Dipòsit Legal: B 9709-2025
Imprès a Catalunya

Aquesta és la història de la formiga Riga, aventurera i ambiciosa, que volia rodar món. Es passava tot el dia traginant fulles i, llavors, sota la mirada constant de la seva mare, que vivia per protegir-la. A la Riga, tanta protecció no li agradava: la limitava, la feia sentir petita. Li calia més espai.

La Riga, cansada i avorrida de passar sempre pels mateixos corriols, va decidir marxar d'amagat a la recerca de noves aventures. Ja n'estava farta, d'arreglar menjar! L'hivern ja arribaria, encara quedava temps... Així que, tota decidida, va abandonar la colònia i va partir sense rumb, però carregada d'il·lusió.

La seva felicitat va durar poc; no sabia on anava ni quin camí prendre. Va fer voltes i més voltes, i només podia pensar en tot aquell menjar que s'amuntegava dins el cau. Quina gana que tenia! La panxa li roncava mentre recordava l'escalforeta del formiguer. Va dubtar de tornar-hi, però allò tampoc era una opció: sabia que mai més podria tornar-hi essent la mateixa. I es va mantenir ferma, seguint quelcom encara desconegut.

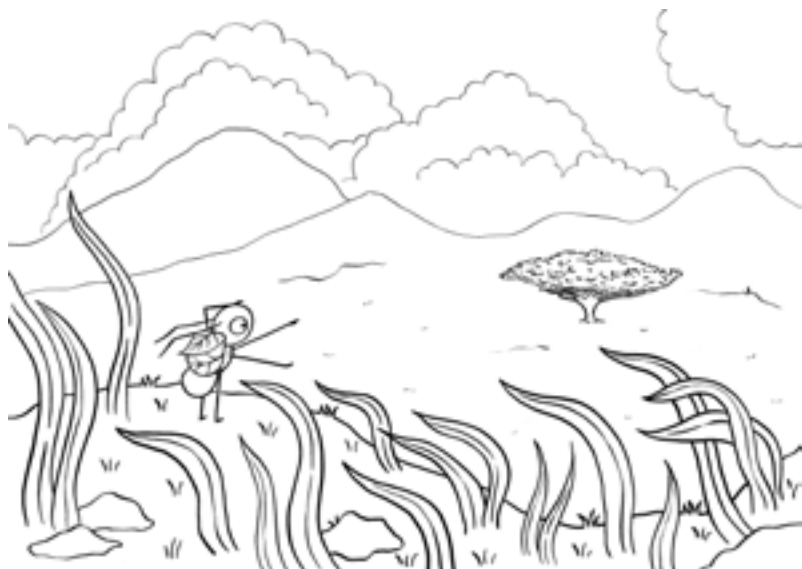
Va conèixer la pluja i la tempesta, amb els seus llamps i trons; i, lluny d'espantar-se, tal com la seva mare l'havia advertit, hi va jugar amb ganes: sense horaris, enfangada i divertida.

Quan el vent va haver escombrat la grisor d'aquells núvols, va aparèixer l'arc de Sant Martí, que la Riga va enfil·lar fins al cel per poder observar la immensitat d'aquell món, ja que, des de terra, amb la seva visió de formiga, era impossible d'apreciar. Aquell terreny sense fi va fer que la Riga agafés forces per continuar el seu camí.

I així va ser com va poder conèixer, al llarg dels seus dies de viatge, personatges d'ulls grossos i d'ulls petits, sota el color dels cels de totes les hores.

I, finalment, un dia, va trobar el seu destí.

Era dalt d'un turó des d'on tenia la vista perfecta per contemplar un paisatge únic quan es va fixar que hi havia un arbre solitari i s'hi va apropar:

—Hola! Tens molta sort de viure aquí. Ho sabies? Jo soc la Riga —li va dir la formiga sorpresa de veure aquell arbre gegant.

—Hola, Riga. Jo em dic Acàcia. És un lloc preciós, sí —va dir l'arbre—. Però tu sí que tens sort de poder anar amunt i avall i conèixer nous indrets. Jo, amb les meves arrels centenàries, m'avorreixo una mica de veure sempre el mateix.

—Però a tu no et cal anar enlloc per alimentar-te —va replicar la formiga—. No hi ha una sort més gran! —va afegir—. Tens tot l'aliment que necessites gràcies a aquestes arrels tan profundes.

—En això també tens raó, però de tant en tant venen altres animalons a prendre'm el nèctar de les meves flors i no me'ls puc treure de sobre, i la veritat és que em molesten una mica. Si tan sols pogués espolsar-me'ls... —va queixar-se l'arbre.

Aleshores, va ser quan la Riga es va adonar d'una cosa: totes dues tenien molta sort i, si aconseguien sumar la sort de l'una i la sort de l'altra, en tindrien una d'immensa. I és que, a la Riga, se li havia acudit la fórmula perfecta per solucionar la seva gana i la molèstia que vivia l'Acàcia.

—Acàcia —va dir la formiga—, què et semblaria si jo em quedés a viure amb tu i t'espantés els qui et molesten i, a canvi, jo pogués alimentar-me del teu nèctar dolcíssim?

—Vols dir que et quedaries aquí amb mi i em faries companyia? —va preguntar-li l'Acàcia—. M'explicaries què hi ha turó avall, qui passeja per la plana o si creixen d'altres arbres prop d'aquí?

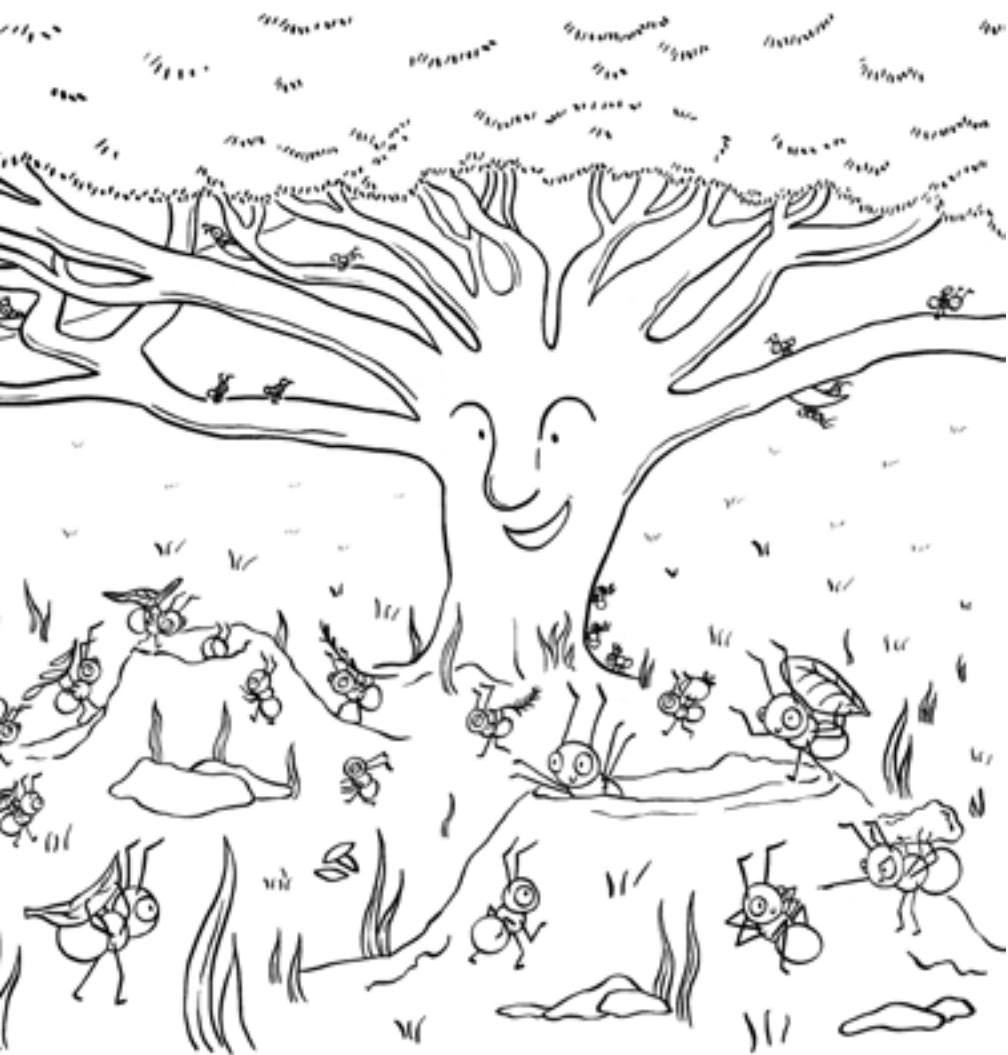
—I tant! M'encantaria! —va deixar anar amb un crit la formiga.

Però tant la Riga com l'Acàcia es van adonar que hi havia massa nèctar per a una formiga sola, i la Riga va començar a rumiar... Va fer saber a l'arbre que coneixia un formiguer ple de formigues treballadores a qui els encantaria conèixer-la, i de sobte va recordar la seva mare i tot el temps que feia que no s'havien vist, i totes les aventures que no li havia pogut explicar, i totes les coses que havia après, i els amics nous que havia fet... Potser fora bo convidar també la mare i retrobar-se de nou en aquell paisatge.

L'Acàcia de seguida hi va estar d'acord i, dit i fet, la Riga va emprendre el camí de tornada al formiguer ben entusiasmada i va convèncer la seva mare i tota la colònia, que van confiar cegament en la intuïció de la seva companya.

I, d'aquesta manera tan natural com és la vida, la Riga, l'Acàcia i les altres formigues van passar la resta dels seus dies compartint les seves sorts i gaudint de l'amistat en aquell formiguer creat de nou.

— FI —

